

Lilac

Sweetie,
Sweetie,
Sweetie

ព្រឹក្ស ០១
រឿង
បាទោលក្នុង
ពិភពលោកអ្នកប្រាថ្នា

Damjuckdan រឿង
greater than រឿង
Shari07 ១០

บทที่ ๐ ปฐมบท

โถงวิสุทธ์ตรงหน้าสะกดให้ ‘ชองยูจิน’ ต้องกะพริบตามองอย่าง
งุนงง ชองยูจินคนที่เพิ่งฝ่าสัญญาณข้ามทางรถไฟ แล้วพาร่างของ
ตัวเองไปปะทะกับรถฮัมเมอร์

ไม่ต้องพูดถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น เพราะก่อนสติสัมปชัญญะ
จะดับสิ้น ในหัวของยูจินเต็มไปด้วยความคิดต่างๆ นานาว่า ตัวเขา
เจ็บหนักถึงขั้น ‘ตาย’ เลยหรือไม่ แล้วพ่อแม่จะเป็นห่วงขนาดไหน
เพราะเขาก็เพิ่งอายุแค่ยี่สิบเอ็ดปี ทว่าพอลืมตาขึ้นมามีอีกครั้ง...

“ฝันหรือ” ถ้าเป็นฝัน ก็แปลว่าเขาก็ยังมีชีวิตอยู่นะสิ ถึงจะ
บอกว่าฝัน แต่บรรยากาศรอบตัวตอนนี้มันช่าง...

แปลกมาก

ไม่ว่าจะหันไปทางไหนก็เห็นแต่สีขาว สีขาว และสีขาว
ตั้งแต่ท้องฟ้าที่อยู่เหนือหัวและพื้นเบื้องล่างที่ทั้งสองเท่ากำลัง
เหยียบย่ำ

เหมือนอยู่กลาง 'วิหาร' ไม่มีผิด เพราะเท่าที่ส่องตาพินิจ ลวดลายซึ่งสลักอยู่บนเสาต้นสีขาวสองข้างกาย ทั้งยังยาวไปจน สุดลูกหูลูกตานั้น ส่งกลิ่นอายของความเป็น 'กรีก' ออกมาได้ อย่าง ชัดเจน

แต่โตจนปานนี้แล้ว ยังจะฝันอะไรทำนองนี้อยู่อีกมันก็...

“หรือว่า...”

หรือจริงๆ แล้วนี่เป็น 'โลกหลังความตาย' ด้วยความตกใจ ยูจินจึงหันมองรอบๆ แต่ทุกอย่างยังเหมือนเดิม ถ้าจะมีอะไรแปลก คงเป็นเสื้อคลุมสีขาวผ่องบนร่างกายเขา

“อะไรกันเนี่ย” สรุปรเขาอยู่ในสภาวะฝันลูซิด¹ หรือโลกหลัง ความตายกันแน่ แต่ยังไม่ทันจะได้คำตอบ

“ผู้กล้า”

“ผู้กล้าของเรา”

“ได้โปรดช่วยโลก”

¹ Lucid Dream ฝันรู้ตัว หรือรู้ตัวว่าฝันขณะกำลังฝัน

“ได้โปรดช่วยกอบกู้โลกใบนี้ของเราด้วยเถิด”

เสียงกัมปนาทขัดจังหวะ และจากที่ไต้ยिन เจ้าของประโยคเหล่านี้ น่าจะไม่ได้มีแค่หนึ่งหรือสองคน แต่น่าจะเป็นสิบ ไม่น่าอาจถึงหลักร้อยคนด้วย

“ผู้กล้า ได้โปรดช่วยกอบกู้โลกนี้ด้วยเถิด”

ไไหนจะคำพูดเหล่านั้น ถึงยูจินจะเป็นคนที่รักในการเขียนเหมือนกัน แต่ให้ตายเขาก็ไม่มีวันยัดคำพูดโบราณๆ แบบนี้ลงในเนื้อเรื่องแน่ ทว่ายังไม่ทันได้คำตอบ ภาพตรงหน้าก็ตัดไปอีกแล้ว

บทที่ 1 นายตัวร้ายกับคู่หมั้นสุดไร้เดียงสา

จนทุกอย่างค่อย ๆ หวนคืน

สติกลับคืนมาตั้งแต่ก้าวและความรู้สึกแรกที่สัมผัสได้คือความอบอุ่นละมุนละไม แต่แปลกที่กลับรู้สึกเพี้ยนเหมือนคนไม่มีแรงพิกล สงสัยคงเพราะหัวสมองยังฝังใจอยู่กับวินาทีเป็นวินาทีตาย ณ ตอนนั้น

เรื่องทั้งหมดเริ่มจาก อีกไม่นานเขาจะได้เป็นปีศาจแล้ว หลังจากตรู้อปเรียนไปจัดการเรื่องเข้ากรม และตามประสาวัยรุ่นที่พอได้กลับไปอยู่กับเพื่อนย่อมมีปาร์ตี้แอลกอฮอล์ ในขณะที่กำลังจะข้ามถนนไปขึ้นรถโดยสารกลับบ้าน ก็มีรถฮัมเมอร์คันหนึ่งพุ่งเข้ามาอบ ‘ความตาย’ ให้

ทั้งยังมอบฝันบ้าง ที่ใครก็ไม่รู้มาวิงวอนกับเขาว่า “ขอให้ช่วยกอบกู้โลกใบนี้เอาไว้ด้วยเถิด” แต่ยูจินปล่อยผ่านไป ในเมื่อตอนนี้เขากลับมามีลมหายใจอีกครั้งแล้ว ถึงจะยังไม่ค่อยมีแรงแม้กระทั่งจะล้มตายยังทำไม่ได้ก็ตาม

ระหว่างที่สติกำลังจะดำดิ่งสู่ห้วงลึกอีกครั้ง พลันมีเสียง คล้ายประตูถูกเปิดและมีคนกรูกันเข้ามา เสียงนั้นจุดสติของเขา ให้หวนคืน

“ถ้ามันไม่ตื่นขึ้นมาแล้วจะทำยังไงต่อ” น้ำเสียงหงุดหงิด ของหญิงคนหนึ่งที่ยูจินไม่รู้จักเอ่ยขึ้นมาคนแรก

“อยู่ดีไม่ว่าดีจริง ๆ เดิมทีก็ดูแทบไม่ได้อยู่แล้ว ยังจะขยัน หาเรื่องอีกทำไมก็ไม่รู้”

“อุตส่าให้ไปหาทหลวงมาช่วยด้วยแท้ ๆ ทำไม่ถึงยังไม่ได้สติ อีกนะ”

“เฮ้อ รู้อย่างนี้ น่าจะปล่อยให้มันตาย ๆ ไปเสีย ตายตอน กำลังเดินไปหาแกรนด์ดยุกยิ่งดี งานนี้ได้เงินปลอบขวัญเป็นกอบ- เป็นกำแน่”

แต่ละคำที่ชายหญิงคู่นี้ผลัดกันพ่นออกมา นั้นไม่รีนหูสักนิด แถมยังไม่คิดจะเห็นใจคนป่วยที่นอนหนึ่งไม่ขยับเขยื้อนอยู่ตรงนี้เลย ด้วยซ้ำ ยูจินได้แต่นอนหลับตานิ่ง กัดฟันกรอด คนอะไรจะใจยักษ์- ใจมารได้ขนาดนี้ ปล่อยให้ตายเพื่อกินเงินปลอบขวัญเหี้ยนะ

พูดออกมาได้ไม่อายปาก ถ้าในห้องนี้มีคนป่วยคนอื่น
ใช้ห้องอยู่ด้วยจะยิ่งไปกันใหญ่ หากมีญาติไร้ยางอายุกล้าชาย
คนในครอบครัวกินแบบนี้ ขอเป็นคนไร้ญาติเสียยังจะดีกว่า

ยูจินมีญาติที่ชอบทำตัวเป็นปลิงดูดเลือดอยู่เหมือนกัน
แม้เรื่องจะผ่านมาเป็นสิบปีแล้ว แต่เขายังเคืองคนพวกนั้นไม่หาย

“สร้างเรื่องได้จนวินาทีสุดท้ายจริงๆ”

เมื่อบทสนทนาระหว่างหนุ่มสาวเมื่อครู่จบลง ชายอีกคน
ที่หน้าจะมีอายุก็เอ่ยขึ้น น้ำเสียงของอีกฝ่ายเจือความเหนื่อยหน่าย
สุดใจ

“ถูกของคุณพ่อ อันที่จริงยกที่ดินผืนนั้นให้เจ้าหนີไปก็จบ
ดีกว่าอยู่รอให้มันตื่นไปวันๆ รับเงินปลอบขวัญมาเสียตั้งแต่ตอนนี้
จะไม่ดีกว่าหรือคุณพ่อ”

“แล้วถ้ามันไม่ยอมตื่นขึ้นมา ทีนี้จะแต่งก็ไม่ได้แต่ง ดีไม่ดี
พวกเราจะถูกไล่ที่ด้วยนะคะ”

“คุณพ่อต้องตัดสินใจแล้วนะครับ”

“จริงค่ะ”

“ดูจากสภาพแล้วก็น่าจะปล่อยให้ตายไปเลย”

เรื่องที่ดินยังพอเข้าใจ แต่บาทหลวงกับแกรนด์ดยุกนี่อะไร ไม่น่าใช้คำที่ชาวเกาหลีในปัจจุบันใช้ แต่นั่นไม่ใช่ประเด็น

ประเด็นอยู่ที่ยูจินเริ่มทนฟังคำพูดเหล่านั้นต่อไปไม่ไหว เขาอยากลืมนตาขึ้นมาพูดอะไรกับคนพวกนี้สักหน่อย แต่จังหวะ นั้นเองก็มีคนเปิดประตูเข้ามาอีก

“ทั้งสามท่านอยู่ที่นี้กันหมดเลยนี่เอง ถึงเวลาที่กระผมต้อง เปลี่ยนเสื้อผ้าให้นายท่านแล้ว เชิญทุกท่านไปพักผ่อนและรับ ของว่างกันสักหน่อยดีไหมขอรับ”

“ยะ...อย่างนั้นหรือ”

“ดื่มชาร้อนๆ สักแก้วก็น่าจะดีนะขอบคุณพ่อ ไม่นึกเลยว่า ที่นี้หิมะจะตกหนักขนาดนี้”

พูดจบทุกคนก็ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นและพากันออกไป ทั้งที่เมื่อครู่ยังพูดจากร้ายกาจแบบนั้นอยู่แท้ๆ กระทั่งเสียงฝีเท้า เบาลงแล้ว ยูจินจึงค่อยๆ ลืมตา

สิ่งที่เห็นคือเพดานสีครีม ตามด้วยกรอบหน้าต่างสุดหรูหรากับแสงอาทิตย์เจิดจ้า พอกลอกตาไปทางขวามือของตน...

โรงพยาบาลสมัยนี้เขาใช้กรอบหน้าต่างเวอร์ชันไหนเลย

แม้จะสงสัย แต่ยังหาคำตอบไม่ได้ เพราะถึงตอนนี้เขาก็ยังมีศีรษะเหมือนมีสนิมเกาะอยู่เต็มสมองจนคิดอะไรไม่ออกสักอย่าง

“ตะ...ตายจริง นายท่านขอรับ!”

ยูจินหันขวับไปหาต้นเสียง อีกฝ่ายที่กำลังยืนจ้องมองเขาเป็นชายวัยกลางคนในชุดสูทสุภาพ ผมสีน้ำตาล ตาก็สีน้ำตาล และเท่าที่ดูจากเค้าโครง ไม่น่าใช่คนเกาหลี

แล้วเขารู้จักไหม...ก็ไม่ ทำไมถึงเรียกเขานายท่านล่ะ แต่ละอย่างดูผิดปกติไปหมด เขาจึงยันกายที่ละนิดเพื่อลุกจากที่นอน

ยูจินเตรียมจะหาคำตอบ แล้วพลันนึกคิดได้...

คนเพิ่งถูกรถชนมาจะรู้สึกว่าร่างกายเบาโหวงคงไม่ใช่เรื่องแปลก แต่เตียงใหญ่ขนาดนี้ บรรยากาศรอบห้องหรูหราเหมือนอยู่โรงแรมห้าดาวมากกว่าโรงพยาบาลแบบนี้ละ...แปลก

“ได้สติแล้วสินะขอรับนายท่าน” ชายวัยกลางคนพูดด้วยสีหน้าปีติยินดี พร้อมสาวเท้าเข้ามาหา แต่ว่า...

“คุณเป็นใครครับ”

“นายท่านจำกระผมไม่ได้หรือขอรับ”

“ขอโทษครับ คือผมไม่...”

ไม่คุ้นหน้าคุณเลย ขณะที่กำลังจะเอ่ยแบบนั้น สายตาพลันเหลือบไปเห็นข้อมือกระจริดที่ซ่อนอยู่ในแขนเสื้อกรุยกรายก่อน

ของยูจินชอบเล่นกีฬาและออกกำลังกายเป็นงานอดิเรก อีกทั้งยังทำได้ดีมาก โดยเฉพาะวิชามวยที่เรียนอย่างจริงจัง ตอนอยู่มหาวิทยาลัยก็แทบจะฝังร่างอยู่ในสนามบาส บางครั้งยังชอบชวนเพื่อนที่ทำงานพิเศษด้วยกันมาเล่นจุก² เรียกเหงื่อ

² กีฬาประจำชาติเกาหลี เป็นกีฬาที่ผสมผสานความเป็นฟุตบอลและวอลเลย์บอลไว้ด้วยกัน

ครั้งหนึ่งเคยได้เป็นผู้เล่นตัวจริงในการแข่งขันฟุตบอลนัดเล็ก ๆ ในหมู่บ้านด้วย เขาสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร เพราะฉะนั้นเรื่องพละกำลังหรือกล้ามเนื้อใด ๆ ย่อมไม่ต้องถามถึง

แล้วทำไมตอนนี้แขนของเขาถึงได้ลีบแบน ทั้งยังขาวใส เสียจนเห็นเส้นเลือด อย่างลึมนะว่าเขาเป็นนักกีฬา อย่างไรผิวก็ต้องเกรียมแดดเล็กน้อยอยู่แล้ว

นี่เขาหลับไปนานเท่าไร เป็นปีเลยหรือเปล่า ที่นี้ดูเหมือนจะไม่ใช่โรงพยาบาล คล้ายศูนย์พักพิงมากกว่า แสดงว่าเจ้าของรถฮัมเมอร์คูร์ณีนีต้องรวยมากแน่ ๆ

ยูจินเงยหน้าขึ้นสบตากับชายวัยกลางคนที่ยื่นทำหน้าที่ตะลึงงันอีกครั้ง

“ผม...ผมหลับไปนานแค่ไหนหรือครับ” อีกสิ่งทีรู้สึกว่าจะแปลกไปคือน้ำเสียง ปกติเนื้อเสียงของเขาจะไม่ได้เล็กและบางจนน่าตกใจแบบนี้

“สามวันขอรับ”

“สามวันเลยหรือครับ”

แม้สินิมจะยังเกาะสมองอยู่บ้าง แต่อย่างไรเขาก็ต้องลอง
ปะติดปะต่อเรื่องราว อย่างแรกเลยคือ ที่นี้น่าจะเป็นศูนย์พักฟื้น
ส่วนที่แขนลืบผิดหูผิดตา อาจเพราะก่อนหน้านี้เขานอนโคม่าอยู่ใน
โรงพยาบาลมานานตั้งแต่ก่อนจะถูกส่งตัวมารักษาต่อที่นี่ จากนั้น
ก็มาหลับต่อเนืองอยู่ที่นี้อีกสามวันถึงได้ตื่น

ความรู้สึกยังบอกว่าไม่ใช่ ยูจินรีบหันมองรอบ ๆ กระทบ
สายตาสะดุดเข้ากับกระจกตรงผนัง

“หรือว่านายท่าน...ความจำเสื่อมหรือขอรับ”

“ตะ...เต็ยวนะครับ”

มือที่ยื่นออกไปค่อย ๆ หดกลับเข้าหาตัวอีกครั้ง นอกจาก
สองขาจะไร้เรี่ยวแรง ความสามารถในการมองเห็นก็ยังไม่ดีเท่าเก่า
ทั้งหมดนี้ตอกย้ำจนเริ่มกังวล แต่ยูจินยังไม่วายลากสังขารตัวเอง
ไปหยุดยืนหน้ากระจก

“...?”

ความจริงนั้นสะท้อนอยู่ตรงหน้าและพานทำให้ลมหายใจ
ของเขาสะดุด

“นะ...นี่...”

แสงแดดที่สาดส่องเข้ามาทำให้มองเห็นภาพสะท้อนของชายแปลกหน้าในกระจกชัดเจนยิ่งขึ้น เป็นภาพของผู้ชาย ไม่ใช่จะว่าชายก็ไม่ใช่ จะว่าหญิงก็ไม่เชิง

เพราะต่อให้ใบหน้าซีดเซียวดูไม่มีชีวิตชีวา แต่นัยน์ตาสีใสมันไม่อ่อนคุ่นั้นกับเส้นผมสีงาช้างแซมชมพูสุดหวานก็ช่วยขับให้ใบหน้าองค์รวมดู ‘งาม’ เกินจะสรุปได้ว่าแท้จริงแล้วเป็นชาย... หรือหญิง ถึงอย่างไรก็ยังคงยืนยันว่าคนในกระจกนี้ไม่ใช่ของยูจินแน่นอน

อย่างนั้นทุกสิ่งนี้หมายความว่าอย่างไร คนที่เห็นอยู่ตอนนี้คือใครกัน หรือในห้องนี้มีคนอื่นอยู่ เขารีบหันกลับไปมองข้างหลังของตนเองด้วยความสงสัย แต่ทั้งห้องกว้างขวางแห่งนี้มีแค่ยูจินกับชายวัยกลางคนที่ยืนมองตนอย่างกระวนกระวายอยู่ที่เดิม

หรือว่า...ไม่จริงน่า จะบอกว่าคนในกระจกนั้นคือเขา?

ยูจินยกมือขึ้นแตะแก้มด้วยความไม่อยากเชื่อ แต่จะไม่เชื่อได้อย่างไร ในเมื่อเจ้าของเรือนผมสีอ่อนที่สะท้อนอยู่ในกระจกก็กำลังใช้มือแตะแก้มอยู่เหมือนกันไม่ผิดเพี้ยน

ช่วงหนึ่งของชีวิต ยูจินเคยพยายามแต่งนิยายแฟนตาซี เหมือนกัน แต่พอรู้ว่าตัวเองไม่มีพรสวรรค์จึงวางมือแล้วผันตัวไปเป็นนักอ่านแทน

เขาอ่านมาเยอะจนพอเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองตอนนี ้ ทว่ากลับนึกคำนิยามไม่ออก น่าจะเพราะรู้สึกสับสนอยู่ สมองจึง ไม่ประมวลผล

เขายอมรับว่าตกใจ แต่ไม่ได้มากถึงขั้นหมดสติ จึงค่อยๆ หันกลับมา อย่างน้อยตอนนี้เขาก็พอจับใจความได้แล้วว่าตัวเอง อยู่ในร่างของใคร และที่นี้คือที่ไหน

เขารู้กระทั่งว่าชายวัยกลางคนที่ดูท่าทางเป็นห่วงตนคนนี้ คือผู้ที่คอยอยู่เคียงข้าง ‘เจ้าของร่างเดิม’ มาตลอด ฉะนั้นสิ่งที่ ต้องทำเป็นอันดับแรกคือ...ล้วงข้อมูลจากอีกฝ่ายให้ได้มากที่สุด

“อ่า...อืม...ผมคงความจำเสื่อมจริงๆ ถ้าอย่างนั้นรบกวน คุณช่วยเล่าให้ฟังได้ไหมครับว่าผมเป็นใคร ชื่ออะไร” เขาถาม ด้วยท่าทางสุภาพสุดๆ ขณะที่ในหัวมีคำว่า ‘ทะเลุมิติ’ ผุดขึ้นมา ouseแล้วยูจิน ทะลุมิติ ถ้าต้องการแสดงให้แนบเนียน คงต้องทำตาม กฎเหล็กที่ชาวทะเลุมิติทำ นั่นคือ ‘แกล้งความจำเสื่อม’

‘ยูจีน เลคเวนท์ ลินไวเซน’ บารอน³ แห่งบ้านลินไวเซน หนึ่งในตระกูลชนชั้นสูงประจำดินแดนทางเหนือ

ปีนี้เขาอายุยี่สิบเอ็ดปี ทว่าชีวิตไม่ได้ราบรื่นนัก ทั้งมารดาที่รักยิ่งจากไปด้วยโรคร้ายตั้งแต่ยูจีนยังเล็ก ตอนอายุได้สิบเจ็ดปี บารอนลินไวเซนผู้เป็นบิดาเกิดกลายเป็นคนติดการพนัน ทำให้ต้องลำบากไปกู้หนี้ยืมสินคนอื่น สุดท้ายก็ไม่มีจ่ายคืน แต่นั่นยังไม่เลวร้ายเท่ากับการที่บิดาตายจากไปโดยทิ้งหนี้ก้อนโตไว้ให้ลูกต้องตามชดใช้

ลูก หรือก็คือยูจีน ได้ขึ้นเป็นบารอนต่อจากพ่อของเขา ซึ่งในเวลานั้นยูจีนมีทางเลือกอยู่น้อยนิดคือ หนึ่ง ขายที่ดินแล้วนำเงินมาใช้หนี้ สอง ยกที่ดินให้เจ้าหนี้ไปเลย สาม ทำธุรกิจแล้วนำเงินที่ได้ไปชำระหนี้ และสี่ แต่งงานกับลูกเศรษฐีที่ชีวิตนี้กระสันอยากเป็นขุนนางบ้าง

ในตอนนั้นยูจีนเลือกข้อสาม ทว่าธุรกิจที่เขาลงทุนลงแรงมาตลอดสี่ปีกลับขาดทุนย่อยยับ หนี้ที่ควรลดลงจึงพอกพูนขึ้น ชนิดที่ต่อให้ในเวลานั้นเขาเปลี่ยนใจไปเลือกข้อหนึ่งหรือข้อสี่แทน ก็หักลบกลบหนี้ไม่หมด

³ Baron หนึ่งในบรรดาศักดิ์ของขุนนางที่ใช้กันในยุโรป เป็นขุนนางชั้นต่ำสุดในสภา

ส่วนเจ้าหน้าที่ของเขาคือมาร์ควิส⁴ เทย์ล็ดต หากยูจีนหาเงินมาใช้หนี้ไม่ได้ตามกำหนด เขาต้องเสียที่ดินของตระกูลให้อีกฝ่าย โดยเงื่อนไขเหล่านี้มีระบุอยู่ในสัญญาชัดเจน ไม่ใช่เพียงคำพูดปากเปล่า และกำหนดระยะเวลาคือฤดูร้อนนี้

ใกล้ถึงเส้นตายแล้ว ยูจีนกลับสิ้นเนื้อประดาตัวเสียก่อน ขนาดคฤหาสน์ที่ใช้พักพิงอยู่ทุกวันยังทรุดโทรมจนกันฝนไม่ได้ เขาไม่มีปัญญาหาเงินมาซ่อมแซม ส่วนค่าแรงของคนรับใช้เขาก็ขอเลื่อนไม่รู้จักครั้ง จนพวกเขาทนไม่ไหวขนข้าวของหนีกันไปหมด มีหน้าซ้ำเขายังต้องทนฟังคำขู่ของมาร์ควิสเทย์ล็ดตที่ขยับมาบอกอยู่ทุกเช้าเย็นว่า “ถ้าไม่รีบยกที่ดินให้ตอนนี้ ระวังจะเจอดี”

กระทั่งแกรนด์ดยุก⁵ อิวิลรอน ผู้ครองอำนาจดินแดนเหนือก็ยื่นมือเข้ามาช่วย

ที่ดินของบ้านลินไวเซนมีขนาดค่อนข้างเล็ก ทั้งยังตั้งอยู่ในหุบเขาฝั่งตะวันออก แต่อย่างใดสพบปะมาท ที่ดินตรงนี้ก็ถือเป็นทำเลทองเหมาะจะวางรางรถไฟและสร้างท่าเรือเพื่อเป็นเส้นทางการค้าระหว่างประเทศอย่างยิ่ง

⁴ Marquess ฐานะสูงกว่าเคานต์ (Count) หรือเอิร์ล (Earl) แต่ต่ำกว่าดยุก (Duke)

⁵ Grand Duke ดยุกที่มีศักดิ์ต่ำกว่าราชา แต่อยู่สูงกว่าดยุกทั่วไป (Duke)

น่าเสียดายที่ยูจีนซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินกลับไม่มีวันได้รับรู้เรื่องนั้น ตรงข้ามกับมาร์ควิสเทย์ลีสตที่รู้เห็นทุกอย่างนี้ อีกฝ่ายถึงได้ขยันมากอดต้นตามประสาพวกละโมภหวังจะให้ลามลอยนี้เข้าถึงมือตนเองไวๆ

แกรนด์ดยุกอิวิลรอนที่ผู้ซึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมากับมาร์ควิสเทย์ลีสตเห็นท่าไม่ดีจึงตัดสินใจโดยทันทีว่า ‘ห้ามให้ที่ดินของบ้านลินไวเซนหลุดไปถึงมือของชายผู้นั้นเป็นอันขาด’

เพื่อสกัดมาร์ควิสเทย์ลีสต แกรนด์ดยุกอิวิลรอนจึงเสนอตัวใช้หนี้แทน และขอเปลี่ยนแปลงเงื่อนไขมากมาย เขาพยายามยื้อที่ดินผืนนั้นให้ได้นานที่สุดโดยลองทุกวิถีทาง ทว่าสุดท้ายแผนการกลับสะดุดเพราะเครือข่ายของยูจีน

เนื่องจากอาณาจักรนี้มีกฎหมายชัดเจนว่า ‘ห้ามซื้อขายที่ดินให้นายทุนคนอื่นในละแวกใกล้เคียงกันเด็ดขาด’ บรรดาญาติของเขาทั้งหลายจึงคาดเดากันว่า ผู้มีอำนาจมากล้นจากทางเหนือไม่มีทางลดตัวมาช่วยโดยไม่หวังผลตอบแทน และมองว่าอนาคตแกรนด์ดยุกอิวิลรอนต้องจ่ายเงินฟาดหัวเพื่อชิงที่ดินผืนนั้นไปแน่

หากต้องเสียที่ดินให้มาร์ควิสเทย์ลือตที่เป็นเจ้าหนี้ของ บ้านลินไวเซนยอมสมเหตุสมผล แต่ถ้าหากว่าเป็นแกรนด์ดยุก อิวิลรอนนั้นเป็นเรื่องไม่อาจยอมรับได้ ทำให้พวกญาติๆ พยายาม หาหนทางใหม่

แม้ในอดีตเพียงแค่ว่าทั้งสองฝ่ายตกลงกันลงตัวก็สามารถ ยกที่ดินหรือทรัพย์สินให้อีกฝ่ายได้ แต่ในปัจจุบันทำไม่ได้แล้ว เนื่องจากกฎหมายเปลี่ยนแปลงไปตามเวลาที่ผันผ่านมานับร้อยปี

ดังนั้น หนทางเดียวที่เหลือคือ...

ให้บารอนลินไวเซน ‘เกี่ยวดอง’ กับแกรนด์ดยุกอิวิลรอน ทั้งสองตระกูลจะได้มีสิทธิ์ในที่ดินผืนนั้นอย่างเท่าเทียมกัน ทว่า แผนการนี้ยังไม่อาจเขย่าขวัญมาร์ควิสเทย์ลือตได้ อีกฝ่ายยังคง เอ่ยว่า “ก็แค่การเกี่ยวดองผ่านการหมั้นหมายเพียงลมปาก หากยังไม่ใช่คู่หมั้นที่ถูกต้องตามกฎหมาย สักวันที่ดินผืนนั้นก็ต้องตกเป็น ของข้า” แกรนด์ดยุกอิวิลรอนที่หมายปองในที่ดินผืนนั้นจึงตัดสินใจ ยกเลิกแผนการหมั้นหมาย

แล้วเปลี่ยนเป็น ‘แต่งงาน’ กับยูจีนเสียเลย ไม่ต้องหมั้น ให้เสียเวลาแล้ว จะเรียกการแต่งงานครั้งนี้ว่าเป็น ‘การคลุมถุงชน’

ก็ไม่ผิดนัก ทั้งสองคนตัดสินใจว่าจะแต่งงานใช้ชีวิตร่วมกันสามปี เมื่อครบกำหนดดังกล่าวจึงหย่า ทว่าหลังหย่าแล้วแกรนด์ดยุก อิวิลรอนก็ไม่ได้ทอดทิ้ง เพราะอีกฝ่ายสัญญาว่าหลังหย่าร้าง เขายัง ยินดีจ่ายค่าเลี้ยงดูให้

สุดท้ายยูจินจึงได้ขยับสถานะจากคู่หมั้นขึ้นเป็นคู่สมรส สองเดือนก่อนเขาเพิ่งย้ายมาที่ปราสาทไฮน์สกันเพราะเหตุผลนี้ ลินไวเซนทรูดโทรมเกินกว่าที่มนุษย์จะอาศัยอยู่ได้ กอปรกับว่า มาร์ควิสเทย์ลือตที่ขยันมาคอยดูแลลา เลลา คอยจับจ้องจะเล่นงาน อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

ตระกูลลินไวเซนมีลูกยากมาแต่ไหนแต่ไร หากยูจินตาย ตระกูลจะไร้ทายาทสืบศักดิ์นา อำนาจในสภาที่เคยมีจะเลื่อนหาย กรรมสิทธิ์ในที่ดินนั้นย่อมถูกทางการริบคืน ถ้าเรื่องราวกลายเป็น แบบนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างจะตกเป็นของมาร์ควิสเทย์ลือตผู้เป็น เจ้าหนี้รายใหญ่ของตระกูลลินไวเซน

ยูจินจึงต้องอดทนใช้ชีวิตเจียบ ๆ แม้จะได้ชื่อใหม่ว่าเป็น ‘กาฝากประจำปราสาทไฮน์สกัน’ เขาก็ไม่ได้สนใจ ทว่าโชคชะตา กลับเล่นตลก สามวันก่อน ยูจินพลัดตกบันไดขณะมุ่งหน้าไปพบ แกรนด์ดยุกอิวิลรอนตามคำสั่ง

“นายท่านตกบันไดจนบาดเจ็บที่ศีรษะ ทำให้อนอนไม่ได้สติ อยู่สามวัน กระทบเชิญบาทหลวงมาช่วยดูแล แต่นายท่านก็ยัง ไม่ตอบสนอง กระทบเป็นห่วงเหลือเกิน ขอขอบคุณสวรรค์ที่นายท่าน ฟ้นคืนสติเสียทีขอรับ”

คนรับใช้ประจำบ้านลินไวเซนที่เหลืออยู่เพียงคนเดียว อย่าง ‘โรเบิร์ต’ เล่าให้ฟังตามนั้น ทำเอายูจินถึงกับพูดไม่ออก เพราะระหว่างที่อีกฝ่ายอธิบาย เขาก็จะคอยซักถามในประเด็น ที่ไม่เข้าใจอยู่เป็นระยะ หวังตบตาให้อีกฝ่ายเชื่อสนิทใจว่าเขา ความจำเสื่อมจริงๆ แต่พอได้รู้ทุกสิ่งแบบนี้แล้ว...

ไม่อยากจะเชื่อเลย จากข้อมูลที่ได้รับ ทำให้เขารู้ว่าตน อายุเท่ากับยูจินพอดี แม้ฟังดูไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะการ์ตูนหรือนิยายที่เขียนพล็อตแนวทะลุมิติมักจะทำให้มุกทำนองนี้อยู่แล้ว ทว่า ความประหลาดคือ ยูจินกับยูจินไม่ได้แค่อายุเท่ากัน แต่ยังเกิดวันเดียวกัน เดือนเดียวกัน และปีเดียวกัน

อ้อ...แกมพอได้ยินชื่อของแกรนด์ดยุกอิวิลรอน ยูจิน ก็เข้าใจได้ในทันทีว่าตนทะลุมิติเข้ามาอยู่ในนิยายแฟนตาซีเรื่อง ณ ที่ที่ดวงดาวพาดผ่าน

ปกติยูจินเป็นแฟนนิยายแฟนตาซีสมัยใหม่และแก็กซ์ชั้น
แม้เรื่องนี้ไม่ได้อยู่ในหมวดหมู่ที่กล่าวมา แต่เขาหลงมาอ่านเพราะ
คนในกลุ่มเดียวกันมาแนะนำทุกเช้าเย็น เว็บแบ่งปันนิยายก็แชร์
เรื่องนี้กันเต็มไปหมด ถือเป็นนิยายแฟนตาซีที่โด่งดังกว่าเรื่องอื่น
ในหมวดหมู่เดียวกัน ยูจินจึงสนใจและลองอ่านดู จนสุดท้ายเขาก็
ก็กลายมาเป็นคนติดนิยายเรื่องนี้หอมแก้ม ทั้งที่แต่ก่อนอ่านแค่
ชื่อเรื่องเฉยๆ แล้วปล่อยผ่านไป

จุดขายของนิยายเรื่องนี้คือ นักเขียนจะเปิดให้นักอ่าน
ได้ถกกันว่า สรุปีใครเป็นตัวหลักของเรื่อง

เรื่องนี้มีพระเอกและนางเอกดำเนินเรื่อง แต่ถึงอย่างนั้น
ก็เชื่อว่าเนื้อเรื่องของทั้งสองคนจะเป็นแนวเดียวกัน

หากพระเอกดำเนินเรื่อง เนื้อเรื่องจะเป็นแนวแฟนตาซี
ทั่วไปสไปดิลล์วัยรุ่นไฟแรงต้องการใช้ชีวิต หากนางเอกดำเนินเรื่อง
เนื้อเรื่องจะกลายเป็นนิยายแนวไต่ล่าล้างแค้นทันที

ทว่านี่ไม่ใช่ประเด็นหลักที่เหล่านักอ่านถกเถียงกันอย่าง
รุนแรง เพราะต่อให้บรรยากาศของเนื้อเรื่องจะเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา
อย่างไร เนื้อหาก็ยังสนุกและชวนให้อ่านต่ออยู่ดี ปัญหาที่แท้จริง

คือตอนจบที่มีทั้งความอึ้ง ทั้ง และหักมุม จนนักอ่านบ่นระงมกัน
ทั้งเว็บไซต์

โดยปกติ ถ้านิยายดังขนาดนี้ต้องมีสำนักพิมพ์ติดต่อ
ขอซื้อลิขสิทธิ์ไปต่อยอด แต่เรื่องนี้ไม่มี เพราะติดต่อนักเขียนไม่ได้
บางรายบอกว่านักเขียนอาจเป็นคนต่างชาติ เพราะนิยายเรื่องนี้
เริ่มโด่งดังมาจากเว็บไซต์นิยายแปล ซึ่งนอกจากเนื้อหานั้นจะเป็น
ภาษาอังกฤษแล้ว ก็ไม่มีอะไรแตกต่างจากที่พวกเขาได้อ่าน

ทว่านักอ่านหลายคนพยายามเรียกร้องให้นักเขียนช่วย
แต่งตอนจบใหม่ไม่เลิกรา จนยูจินสงสัยว่า *แค่ตอนจบของนิยาย
เรื่องเดียว มันจะอะไรมากขนาดนั้น* เขาจึงตั้งใจเข้าไปอ่านตอนแรก
แล้วจะข้ามไปตอนจบเลย แต่ไป ๆ มา ๆ เขากลับอ่านตั้งแต่ต้น
และติดงอมแงมจนยอมอดหลับอดนอนเพื่ออ่านทั้งเรื่อง

เขามีข้อติดใจว่าชื่อนิยายนั้นเซย ไม่ทันสมัย การบรรยาย
ของนักเขียนก็เชื่องช้า พล็อตทั่วไปไม่มีอะไรซับซ้อน...องค์ชาย
ผู้ที่คิดจะชิงบัลลังก์จากพี่ชายต่างแม่ร่วมมือกันกับนางเอกสาว
ที่กลับชาติมาล้างแค้นอริเก่า...นั่นคือทั้งหมดของเรื่องนี้

แม้จะบอกว่าเชื่องช้า แต่ก็สนุกพอสมควร เพราะแต่ละเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องนั้นน่าติดตามชวนให้อ่านต่อสุดๆ ยูจินจึงอ่านต่อเนื่องแบบไม่หยุดพัก จนในที่สุดก็มาถึงตอนจบที่อึ้ง ทึ่ง และหักมุม ดังคำเล่าลือ

ยูจินจำชื่อของพระเอกหรือตัวละครในเรื่อง *ณ ที่ที่ดวงดาวพาดผ่าน* ได้ทั้งหมด เพราะเพิ่งอ่านซ้ำรอบที่สองเมื่อไม่กี่วันก่อน

ตอนที่ไต่ยีนชื่อแกรนด์ดยุกอิวิลรอนจากของปากโรเบิร์ต เขารู้สึกช็อกกราวกับมีค้อนทุบศีรษะ เพราะหมอนั้นเป็น ‘ตัวร้าย’ ของเรื่อง ส่วนยูจินที่ยูจินเข้ามาครอบครองร่างกายอยู่ตอนนี้ เป็นคู่หมั้นของอีกฝ่าย

นี่แหละความจริงที่ทำให้เขาพูดไม่ออก

ทะลุมิติเข้ามาอยู่ในนิยายที่ไม่รู้ว่าใครเขียน...เขารู้ว่าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นเยอะจนอาจเรียกได้ว่าเกร่อ โดยเฉพาะในนิยายเรื่องดังทั้งหลาย เรื่องที่เขาไม่รู้คือ เบื้องหลังนักเขียนเรื่อง *ณ ที่ที่ดวงดาวพาดผ่าน* คนนี้

ในเมื่อไม่รู้จักกัน แล้วทำไมถึงต้องเป็นยูจิน...ไม่นานก็ได้คำตอบ

ก่อนจะเข้ามาในร่างของยูจิน เขาไปโผล่อยู่กลางโถงวิสุทธิ
หน้าตาคล้ายิวหาร ตอนนั้นเขายังฆ่าตัวเองอยู่เลยว่า “ก็แค่ฝัน
ไว้สาระ” กระทั่งได้ยินเสียงปริศนาที่พูดอ้ออิงว่า “ผู้กล้า ได้โปรด
ช่วยกอบกู้โลกนี้ด้วยเถิด”

อะไรนะ...ผู้กล้า? เซยชะมัดขาด และที่สำคัญก็คือทำไม
ต้องเป็นเขา ทำไมต้องมาอยู่ในร่างคนอื่น แล้วคนอื่นคนนี้ยังเป็น
คนที่กำลังตกอับอีกต่างหาก

แม้เขาจะสงสัยในทุกอย่างที่เกิดขึ้น แต่ก็ต้องพยายาม
ให้ความสำคัญกับเหตุการณ์ปัจจุบันซึ่งอาจส่งผลร้ายต่อตนเอง
ในภายภาคหน้าสักวันหนึ่งก่อน

การใช้ชีวิตอยู่ในโลกนิยายแฟนตาซีจะไม่ใช่ปัญหาหากเรา
รู้เรื่องราวหมดแล้วทุกอย่าง แม้ยูจินจะรู้อยู่แล้วว่าแกรนด์ดยุก
อิวิลรอนแต่งงานกับยูจินที่เป็นชายเหมือนกันเพื่อผลประโยชน์
ทว่าก็ยังพยายามถามเพื่อสืบหาข้อมูลอื่นๆ เพิ่มเติม

“เป็นอะไรหรือเปล่าขอรับนายท่าน”

“สรุปคือผมเป็นคู่หมั้นแกรนด์ดยุกอิวิลรอนไม่ใช่ไหมครับ”

“ใช้ขอรับ แล้วนายท่านก็ไม่จำเป็นต้องพูดสุภาพกับกระผม
มันผิดธรรมเนียมขอรับ”

สังคมมีชนชั้นมีศักดิ์นาก็แบบนี้ ยูจินซิมลงหลังโรเบิร์ต
ผู้แสนใจดีกำชับแบบนี้

“เอ่อ...เอาเป็นว่า ผม...ข้าถูก...คลุมถุงชนกับเขา? ถึงจะ
เป็นผู้ชายเหมือนกันก็ไม่มีปัญหา เพราะการแต่งงานที่จะเกิดขึ้น
เป็นเหมือนเครื่องบังหน้าให้เขามีสิทธิ์ครอบครองที่ดินผืนนั้น
แต่ยังต้องรอพระบรมราชานุญาตจากกษัตริย์ก่อนจัดงานแต่งงาน
พอแต่งงานกันแล้วก็แยกกันอยู่ได้ อีกสามปีค่อยหย่าแล้วกินเงิน
ค่าเลี้ยงดูไปวัน ๆ มีจุดไหนที่ผม...ข้าเข้าใจผิดไปหรือไม่”

เขาถามไปกระอักกระอ่วนไป เพราะทำใจไม่พูดตรงกับ
คนที่อายุมากกว่าตัวเองไม่ได้

โลกแฟนตาซีเป็นโลกอิสระไร้ขอบเขต โลกที่เขาหลุด
เข้ามาในตอนนี้เป็นโลกที่เปิดกว้างเรื่องเพศพอสมควร
ไม่อย่างนั้น ผู้ชายคนหนึ่งคงไม่ยอมแต่งงานกับผู้ชายอีกคนเพื่อ
ปกป้องที่ดินเล็ก ๆ ผืนเดียว

“ที่พูดมาถูกต้องหมดทุกอย่างขอรับ”

“ยะ...อย่างนั้นหรือ”

โรเบิร์ตพยักหน้ายืนยันคำตอบ ยูจินเห็นแบบนี้ก็รีบคิดในเรื่อง *ณ ที่ที่ดวงดาวพาดผ่าน* นักเขียนจะให้พระเอกและนางเอกเป็นคนดำเนินเรื่องเป็นส่วนใหญ่ แทนไม่มีการบรรยายผ่านมุมมองของตัวร้าย

ดังนั้นจึงไม่ต้องถามถึงบทคู่มั้นของท่านแกรนด์ดยุกเลย ยูจินปรากฏตัวแค่ครั้งสองครั้ง หน้าซำสุดท้ายยังตายอีกด้วย

เท่ากับว่าตอนนี้ยูจินอยู่ในร่างยูจิน คู่มั้นของแกรนด์ดยุกอิวิลรอนที่ ‘จะตาย’ ตอนท้ายเรื่อง

เมื่อเขารู้แบบนี้ก็รีบคิดหาทางออก

“อืม...อาจจะฟังดูแปลกไปสักหน่อย ข้าอยากถามสักหน่อย คือ...ค่าเลี้ยงดูที่ท่านแกรนด์ดยุกจะให้เพียงพอจะเลี้ยงดูข้าหรือถึงเวลานั้นข้าคงไม่มีที่ดินอยู่ในมือแล้วด้วย”

ยูจินเลียบเคียงถาม แม้คำถามออกจะประหลาดอยู่บ้างว่าเขาอธิบายไปแล้วว่าตนความจำเสื่อม ไม่ว่าใครจะสงสัยหรือติติงอะไร เขาก็สามารถยกข้ออ้างเรื่องนี้ขึ้นมาได้

หนึ่งในปัจจัยที่จะทำให้มีชีวิตอยู่รอดต่อไปก็คือ...เงิน เพราะฉะนั้นเขาต้องรู้ให้ได้ว่า ถ้าหากวันหนึ่งเขาต้องเสียที่ดินผืนนั้นไป แล้วเงินที่จะได้กลับคืนมาในรูปแบบของค่าเลี้ยงดูนั้นมีมูลค่าเท่าไร

ยูจินรู้ดีว่า ‘ท่านผู้นั้น’ ส่งเขามาเป็นลูก้าทำไม ไม่ใช่ไม่รู้ แต่ลูก้าก็ต้องมีเงินให้ใช้จ่าย แม้เขาจะสามารถนำความรู้และวิทยาการจากยุคปัจจุบันมาสร้างโอกาสเพื่อพลิกชีวิต แต่เชื่อว่าสิ่งเหล่านั้นจะช่วยให้เขาอยู่เป็นยูจินได้สบายๆ ไปตลอดรอดฝั่ง

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหาขอรับ เพราะเท่าที่กระผมได้ทราบมา ท่านแกรนด์ดยุกจะมอบบ้านพักให้กับนายท่าน มีสวนร่มรื่นเล็กๆ ไว้ให้นายท่านได้พักผ่อนหย่อนใจด้วย แต่ว่า...”

“แต่ว่า?”

“กระผมไม่ทราบว่าเซอร์⁶ แพทริกจะมีความเห็นในเรื่องนี้ว่าอย่างไรขอรับ”

⁶ เซอร์ (Sir) อภิชน (Aristocrat) เป็นชนชั้นสูงที่ไม่ใช่ตำแหน่งขุนนาง ฐานันดรจึงเป็นอัศวิน (Knight) และใช้คำนำหน้าว่าเซอร์

น้ำเสียงของโรเบิร์ตนั้นระทมทุกข์เจือโมโหชนิดๆ ยูจินได้ยืน
ตั้งนั้นก็ถึงกับลอบสบถในใจ เพราะเซอร์แพทริกคือญาติฝั่งพ่อ
ลำดับที่สิบเอ็ดของยูจิน อีกฝ่ายมีความคิดที่จะขยี้ตระกูลลินไวเซน
ให้พังพินาศ

ฝ่ายนั้นชักจูงให้พ่อของยูจินกลายเป็นคนติดการพนัน
และเป่าหูให้ไปยืมเงินมาร์ควิสเทย์ล็อตที่จ้องจะสูบที่ดินผืนนั้น
อยู่แล้ว อ้อ...หมอนั้นเป็นอีกคนที่แสดงออกชัดเจนว่าไม่ยากให้
ยูจินเกี่ยวดองกับแกรนด์ดยุกอิวิลรอน

แต่คนเลวคนนั้นดันมีสถานะเป็น ‘ผู้ปกครอง’ ของยูจิน
เสียได้

“ผู้ปกครองของข้า?”

“ในทางพฤตินัยขอรับ ไม่ใช่ทางนิตินัย เพราะเท่าที่กระผม
ทราบมา หากยอมรับในทางนิตินัย ผู้ปกครองต้องชำระหนี้แทน
เซอร์แพทริกจึงปฏิเสธเรื่องนี้”

“อ้อ...”

“นายท่านความจำเสื่อม ถ้าอย่างนั้นกระผมต้องขอเรียน
ให้นายท่านทราบไว้ว่า เซอร์แพทริกไม่ใช่คนดี โปรดอยู่ห่างๆ
และระมัดระวังตัวให้มากด้วยขอรับ”

ยูจินพยักหน้ารับความหวังดีของอีกฝ่าย เพราะบทสนทนา
ที่เขาได้ยินก่อนหน้านี้ก็มีเสียงของเซอร์แพทริกร่วมวงสนทนา
ที่ต้องการให้ยูจินตายๆ ไปเสีย จะได้เงินปลอบขวัญเป็นกอบ-
เป็นกำ

ฉะนั้นคนที่เลวไม่ใช่แค่เซอร์แพทริก แต่เป็นทั้งกลุ่มนั้นเลย
ต่างหาก

“เข้าใจแล้วครับ ชะ...เข้าใจแล้ว ข้าจะระวัง”

“ถึงนายท่านจะไม่ได้รับบาดเจ็บตรงไหน แต่ให้หมอตระจุก
อาการสักหน่อยดีกว่า เดี่ยวกระผมจะเรียกเรนออนมาให้ เอ่อ...
เรนออนเป็นหมอประจำปราสาทไฮน์สกันขอรับ”

“ได้เลย”

“ขอเวลาสักครู่ ถ้าหากนายท่านต้องการสิ่งใด สามารถ
สั่งกระดิ่งตรงนั้นเรียกกระผมได้ ตามนี้นะขอรับ”

“อืม เข้าใจแล้ว”

โรเบิร์ตเป็นห่วงเขาจนวินาทีสุดท้าย และในที่สุดก็ยอมออกจากห้องไป

เมื่อกลับมาอยู่คนเดียวอีกครั้ง ยูจินจึงสูดลมหายใจเข้าลึก พลางเอนกายนอนลงกับเตียง หวังให้ความนุ่มนวลช่วยบรรเทาความทุกข์ที่เริ่มกัดกินจิตใจ แต่...ไม่รู้สักทีขึ้นเลยสักนิด

“ผู้กล้า...อย่างนั้นหรือ...”

ไม่ยากเชื่อเลยจริงๆ ว่าเขาทะลุมิติเข้ามาอยู่ในโลกของนิยาย เหตุการณ์ที่เคยอ่านมากำลังจะเกิดขึ้นกับตนเองในไม่ช้า ทุกอย่างนั้นเหลือเชื่อเหมือนฝันไปเสียหมด เขาตบแก้มตนเองหนึ่งที ออกแรงหยิกหลังมือตัวเองอีกหน่อย ซึ่งผลที่ออกมาคือเจ็บ และถ้าเจ็บก็แปลว่า ‘นี่เป็นความจริง ไม่ใช่ความฝัน’

ถึงอย่างไรตอนนี้เขาก็ต้องทำใจยอมรับความจริงและเดินหน้าต่อ แม้ในใจลึกๆ จะแอบเป็นห่วงพ่อแม่และญาติพี่น้องที่ตนต้องจากมาไกลแสนไกล ตอนนี้เขาถอยไม่ได้ สวัสดิภาพของตัวเองเป็นสิ่งสำคัญและห้ามประมาท ปัญหาคือ ยูจินคนนี้กับยูจินคนนั้น...นิสัยเหมือนกันเสียที่ไหน

โชคดีที่ยูจินเป็นคนมองโลกแง่บวก ต่อให้ชีวิตต้องเจออุปสรรคมากมายแค่ไหน เขาก็พร้อมฝ่าฟันไม่มีหวั่น

ส่วนเสียงที่ลั่นกลางโถงวิสุทธิ์นั้นอาจเป็นเสียงของพระเจ้าหรือไม่ก็นักเขียนนิยายแน่ๆ ไม่แน่ว่าความจริงแล้วพระเจ้านี่คือเจ้าของนิยายเรื่องนั้น แต่ทำไมกัน ทำไมท่านถึงเลือกคนธรรมดาๆ ที่ไม่ได้โดดเด่นอะไรอย่างยูจินให้มาเป็นยูจิน

แม้จะไม่รู้เหตุผลที่พระเจ้าเลือกเขา แต่เขารู้ว่าพระเจ้านี่มีจุดประสงค์อะไร

ถ้าไม่ใช่อยากให้ผู้กล้าช่วยกำจัดความชั่วร้าย ช่วยให้โลกพ้นจากภยันตรายทั้งปวง หรือพูดง่ายๆ ก็คือ ท่านประสงค์ให้ยูจินเข้ามา 'เปลี่ยนตอนจบ' ของนิยาย ณ ที่ที่ดวงดาวพาดผ่านนั่นเอง

ยูจินต้องแก้ไขตอนจบที่นักอ่านบ่นระงมในความอึ้ง ทั้งและหักมุมนั้นให้จงได้

ความยากคือแกรนด์ดยุกอิวิลรอน ผู้เป็นคู่หมั้นของยูจิน อย่างที่บอกว่าคุณคนนี้เป็นตัวร้ายในนิยาย เป็นอัครวินใจจิตใจดำ

และทะนงตนยิ่งกว่าอะไร ด้วยนิสัยย่าแหย่ตัวเองเขาถึงได้ตำแหน่ง
ตัวร้ายไปครอง อีกทั้งยังมีปัญหาที่ชวนหน้ายใจก็คือ...

“โอย...”

เขาเริ่มปวดศีรษะหลังจากการใช้สมองอย่างหนักหน่วง
ยูจินหลับตาลง หวังให้อាកารถีขึ้น แต่ไม่เลย เขายังรู้สึกตัวร้อน
วูบวาบ พานให้คิดอะไรไม่ออกไปด้วย

เขายกมือขึ้นแตะหน้าผากและพบว่าอุณหภูมิค่อนข้างร้อน
จริง ๆ

“ยูจินไม่ค่อยแข็งแรงด้วยนี่นา”

โรเบิร์ตพูดย้ำหลายครั้งหลายหนว่ายูจินสุขภาพร่างกาย
ไม่ค่อยแข็งแรง หรือพูดตรง ๆ คือซีโรคมมาตั้งแต่เด็ก แขนขาจึง
ลีบเล็ก ดูเหลวไหลไม่มีแรง

ยูจิน เลคเวนท์ ลินไวเซน อายุยี่สิบเอ็ดปีเท่ากับของยูจิน
ที่นี่ใช้การนับอายุแบบเกาหลีจึงทำให้ตัวเลขไม่แตกต่างกัน เห็นที่
สิ่งที่ต่างกันอย่างเดี๋ยวก็คือ ‘สมรรถภาพร่างกาย’

“ต้องเริ่มจากออกกำลังกายก่อน”

ตอนนี้เขาต้องเรียงลำดับความสำคัญก่อนหลัง สุขภาพต้องมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง ไม่อย่างนั้นเขาคงช่วยเปลี่ยนตอนจบให้พระเจ้าไม่ได้แน่นอน

ยูจินหยุดคิดทุกสิ่งทุกอย่าง ก่อนเอี้ยวตัวมองพิจารณารอบกาย ห้องที่แกรนด์ดยุกอิวิลรอนจัดไว้ให้นี่ถือว่าโอ้อ่าและสวยงามใช้ได้ เพดานสีครีม เครื่องเรือนสุดหรู ของประดับตกแต่งต่างๆ น่าจะราคาแพงระยับ มองเผินๆ ไม่ต่างจากห้องของโรงแรมห้าดาวที่ต่างประเทศเลย

แม้ต้องมาเป็นบารอนตกอับและถูกจับคลุมถุงชนกับผู้ชายด้วยกันก็ไม่ได้แย่แน่ๆ อย่างน้อยก็ดีกว่าไปเกิดใหม่เป็นทาสติดที่ดิน⁷

สติที่เคยแจ่มใสเริ่มเลือนราง ทว่าสมองยังไม่หยุดคิด ยูจินพยายามคิดว่าพวกนิยายที่ชอบให้นักอ่านทะเลุ่มิติเข้ามารับหน้าที่ต่างๆ พวกนี้ ปกติต้องมีตัวช่วยดีๆ อย่าง...

หน้าต่างสถานะ!

⁷ ทาสติดที่ดิน (Serf) กลุ่มลูกหลานที่อาศัยทำกินบนที่ดินผืนเดิมมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ เมื่อบรรพบุรุษสิ้นใจแล้วก็ไม่อาจโยกย้ายไปที่ใหม่ได้ตามระบบการปกครองแบบโบราณ

ทันทีที่นึกเรื่องนี้ออก หัวใจเขาก็สั่นไหว การที่พระเจ้าเลือกให้เขาเป็นผู้นำแสดงว่าท่านคงประทานหน้าต่างสถานะมาให้ด้วย ไม่แน่ว่าการพักหายใจก็อาจทำให้เลเวลเพิ่ม หรือถ้าทำผลงานดีหน่อย คะแนนอาจพุ่งพรวดจนทุบสถิติ หรือไม่บางครั้งท่านอาจนึกสนุกอยากให้ลองเคลียร์ภารกิจพิเศษอะไรทำนองนั้น

ยูจินพยายามขบไล่อาการปวดศีรษะตุบๆ ด้วยการยันกายลุกขึ้นนั่ง หันซ้ายแลขวาให้แน่ใจว่าภายในห้องนี้ไม่มีคนอื่นแล้วจริงๆ เขาเหลือบมองนอกหน้าต่างเห็นทิวทัศน์หิมะขาวปกคลุมภายนอก ก่อนพึมพำกับตัวเองเสียงแผ่วเบา

“หน้าต่างสถานะ”

เงียบกริบ ไม่มีอะไรโผล่ขึ้นมาเลย ไม่ว่าจะกลองข้อความหรือหน้าต่างสถานะ ความคาดหวังที่มีจึงเหือดแห้งไป ทว่าเขาไม่ยอมแพ้ บางทีอาจต้องใช้ภาษาอังกฤษ เช่น...

“สเตตัส”

“อินเวนทอรี”

“สลีออต”

“ไอเท็ม บ็อกซ์”

ยูจินพูดทุกคำที่นี้กออก ขณะที่เงยหน้ามองเพดานที่กรุไว้
อย่างหรูหรา ไม่ใช่ท้องฟ้ากว้างใหญ่ เขาก็คิดว่าพระเจ้าที่ว่านั้น
อาจไม่ใช่พระเจ้าที่อยู่บน ‘ฟ้า’ แต่เป็นคนที่อยู่เหนือ ‘ฟ้า’ นี้

“ไหนดอกว่าผมเป็นผู้กล้า”

จะว่าเขาหาเรื่องพระเจ้าอยู่ก็ได้ ไหนดอกว่าเขาเป็นผู้กล้า
ก่อนหน้านี้ยังขอร้องให้ช่วยกอบกู้โลก แล้วทำไมไม่ให้หน้าต่าง
สถานะกับเขาบ้างเล่า

คนอย่างเขาไม่มีทางยอมแพ้ง่ายๆ ก่อนพยายามสงบ
สติอารมณ์...

“หน้าต่างสถานะ”

...สุดท้ายก็ผิดหวังเหมือนเดิม

หลังโรเบิร์ตพาคุณหมอมามาตรวจดู จู่ๆ ร่างกายก็ร้อนกว่าเดิม
จนเขาแทบประคองสติไม่อยู่ จิตใจก็แตกสลายเพราะไม่มีวาสนา

ได้ใช้หน้าต่างสถานะเหมือนคนอื่น ตอนนี้ร่างกายยังออดๆ แอดๆ
ตามไปอีก

สิ่งที่เขาพอจะทำได้คือนอนนิ่งๆ ให้ความร้อนทุเลาลง
และตื่นมาจิบน้ำแก้กระหายเป็นครั้งคราว

เขาหลับๆ ตื่นๆ อยู่แบบนั้นหนึ่งวันเต็ม ตอนนี้อาการดีขึ้น
จนสามารถลุกมานั่งคุยกับหมอที่กำลังจัดยาให้ได้บ้างแล้ว

จากการตรวจร่างกายพบว่าไม่มีอะไรผิดปกติ สิ่งที่ผิดปกติ
เพียงอย่างเดียวคงเป็นสมองเขาจำอะไรไม่ได้เลย ไม่ว่าหมอย
จะถามทวนความจำมากเท่าไร ยูจินก็ตอบไม่ได้เลยสักข้อ หมอจึง
วินิจฉัยว่าเหตุพลัดตกบันไดวันนั้นทำให้สูญเสียความทรงจำ
ไปจนหมดสิ้น

“ตัวยังรุ่มๆ อยู่ ต้องพักผ่อนให้เต็มที่นะครับ”

“ครับ”

หมอยแนะนำให้คำแนะนำอย่างอารี ยูจินตอบกลับด้วยความ
หนักแน่น เพราะเขามั่นใจว่าตนเองจะกินอาหารบำรุงร่างกายและ
พักผ่อนได้เต็มที่กว่านี้แน่นอน

“มาตามต้องการพบตัวท่านด้วยนะครับ คงเป็นห่วงนำดู
พอดีกระผมเพิ่งไปเรียนมาตามว่าท่านความจำเสื่อม”

“อา...ครับ”

ยูจินเกาหัวแกรกๆ มาตามที่อีกฝ่ายพูด น่าจะหมายถึง
แม่ของแกรนด์ดยุกอีวิลรอนอย่าง ‘ลุดวีนา เอลเลน อีวิลรอน’

เขาสารภาพเลยว่าจำชื่อของผู้หญิงคนนั้นไม่ได้เพราะเธอ
เป็นแค่ตัวประกอบ ต้องขอบคุณโรเบิร์ตที่บอกชื่อให้ ซึ่งสาเหตุ
ที่ทำให้เขาโดนอัศวินระดับกลาง วีรสตรีผู้ทรงอำนาจ ควบด้วย
ตำแหน่งท่านผู้หญิงแห่งไฮน์สกันเรียกพบ คงหนีไม่พ้นเรื่อง
‘ความจำเสื่อม’ ที่หมอเสนอไปรายงาน

มาตามคงอยากพิสูจน์ด้วยตนเองว่า คู่หมั้นของลูกชาย
ความจำเสื่อมจริงๆ ไม่ใช่การเล่นลูกไม้ เพราะถ้าไม่ตรวจสอบ
แผนคลุมถุงชนที่อุตส่าห์วางไว้คงพังราบเป็นหน้ากลองแน่

“สะดวกหรือไม่อย่างไร สามารถแจ้งมาได้เลยนะครับ”

“สะดวกครับ ไม่มีปัญหาเลย รบกวนช่วยแจ้งมาตามให้ด้วยนะครับว่าขอเวลาเตรียมตัวสักครู่” ยูจินยิ้มตอบ เพราะการได้เจอกันเร็ว ๆ น่าจะดีกว่าประวิงเวลาเป็นไหน ๆ

เรนอนยิ้มรับคำ ขณะนั้นในหัวพลันคิดว่า แค่ความจำเสื่อมทำให้คนเรานิสัยเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้เลยหรือ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เรนอนได้พบกับบารอนลินไวเซน ก่อนหน้านี้เขาช่วยดูอาการให้อีกฝ่ายอยู่หลายครั้ง แต่บารอนลินไวเซนมักก้มหน้าหลบตาทุกครั้ง ทั้งยังดูไม่ค่อยกระปรี้กระเปร่า ไม่มีชีวิตชีวา เหมือนกับดอกไม้ที่โรยราแล้ว และเรนอนไม่เคยเห็นบารอนลินไวเซนยิ้มเลยสักครั้งเดียว

นี่เป็นรอยยิ้มแรกของอีกฝ่ายที่เรนอนได้เห็น แม้ดวงหน้าของคนป่วยจะยังดูซบเซียว ทั้งยังสูญเสียความทรงจำ แต่ไม่เห็นจะเป็นอะไร ส่วนตัวเรนอนคิดว่า การที่นิสัยของอีกฝ่ายพลิกจากหลังมือมาเป็นหน้ามือได้ขนาดนี้นับว่าเป็นเรื่องดีแล้ว ก่อนจากกัน เขาก็เอ่ยกับคนไข้ของตน “จะเรียนให้มาตามทราบตามนั้นครับ”

ทันทีที่หมอบเรนอนออกจากห้อง โรเบิร์ตที่ยืนเฝ้าบอญานก็ถามขึ้น “จะไม่ใช่อะไรแน่หรือขอรับนายท่าน”

“ที่จะไปพบกับมาตามนะเธอ มีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

“เดิมทีนายท่านเกรงกลัวมาตาม แม้ไม่ได้เจอกันบ่อย ๆ แต่พอเจอกันกลับทักทายกันแคंपอเป็นพิธี กระผมเลย...เป็นห่วงนะขอรับ”

ท่าทางของอีกฝ่ายกำลังเป็นห่วงจริง ๆ ยูจินจึงใช้โอกาสนี้ในการล้วงความลับ “โรเบิร์ต ขอถามอะไรหน่อยสิ”

“ถามได้เลยขอรับ”

“ก่อนข้าจะ...ความจำเสื่อม ข้าเป็นคนยังไง นิสัยของข้าเป็นยังไงเธอ”

“เจียบและเก็บตัวขอรับ”

ยูจินรู้ว่าคนคนนี้พูดน้อย รักสันโดษ ทั้งยังรู้เรื่องที่ร่างกายอ่อนแอ แรงแน้อย แต่มีแรงตื่นมาใช้ชีวิตได้ก็เก่งแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอก ความจำเสื่อมก็เสื่อมไปสิ ข้าเรื่อก็ต้องไปพบมาตามอยู่ดี เพราะท่านน่าจะอยากรู้จากปากข้าว่าอาการเป็นยังไงบ้าง”

“ขอรับ เข้าใจแล้ว ว่าแต่นายท่านจะรับของว่างเป็นอะไรดี
อ้อ เดิมทีนายท่านชอบสโคนมาก ๆ ยิ่งสโคนที่เพิ่งอบเสร็จร้อน ๆ
นี่ยิ่งชอบขอรับ”

“สโคนร้อน ๆ ก็ดีเหมือนกันนะ”

ได้สโคนเพิ่งอบใหม่ร้อน ๆ หลังจากนอนชมไม่ได้กินอะไร
ทั้งวันก็ดีเหมือนกัน แต่แล้วฝันก็ต้องสลาย เมื่อจู่ ๆ ประตูห้องก็ถูก
เปิดพรวดด้วยฝีมือของคนกลุ่มหนึ่ง ประกอบด้วยชายวัยกลางคน
หนุ่มหน้าอ่อน และสตรีวัยไล่เลี่ยกัน แน่นนอนว่าเขาไม่คุ้นหน้าใคร
ในที่เลย

แต่ยูจินก็พอจะเดาออกว่าสามคนนี้เป็นใคร

ชายวัยกลางคนคงเป็นญาติของยูจินที่ชื่อแพทริก ส่วนหนุ่ม
หน้าอ่อนคงเป็นลูกชายของแพทริกที่ชื่อเคน ผู้หญิงเพียงหนึ่งเดียว
ในกลุ่มน่าจะเป็นเรเชล ภรรยาของเคน ทั้งสามคนนี้นับหน้าบึ้ง
มาแต่ไกล คงไม่ได้มาดีแน่ ๆ มองเพียงปราดเดียวก็รู้ได้แล้วว่า
คนพวกนี้มีอคติกับยูจิน

อีกทั้งโรเบิร์ตยังเล่าให้ฟังแล้วด้วยว่า คนกลุ่มนี้แะเวเวียน
มารังแกยูจินเป็นประจำ ถึงไม่ได้อาศัยใต้ชายคาเฮิร์นส์กันด้วยกัน

แต่คนพวกนี้ไม่เคยห่างหายไป ด้วยที่อยู่ติดถนนจึงเดินทางมาสะดวก หากให้ยูจินเดา ที่พวกเขามากันวันนี้คงเพราะรู้ว่ายูจินฟื้นแล้ว

เขากวาดตาไล่พินิจกลุ่มคนมาใหม่ที่ละนิด ผิดกับคนที่รีบร้อนผลักโรเบิร์ตกระเด็นเพื่อจะเดินมาพูดพล่ามใส่ตน

“บอกว่าคุณจำเสื่อมเนี่ยนะ? ข้าไม่ตกลงด้วย คิดว่าข้ออ้างแค่นั้นจะแก้ปัญหาได้หรือไง ต่อให้เจ้าความจำเสื่อม เจ้าก็ต้องแต่งงาน เข้าใจไหม ไม่อย่างนั้น ข้าเล่นงานเจ้าถึงตายแน่ เข้าใจหรือเปล่า” อีกฝ่ายพูดพล่ามพลาถยัมเยาะจนคนฟังไปต่อไม่ถูก ไม่อยากเชื่อเลยว่าบนโลกจะมีคนแบบนี้อยู่ด้วย

หลังจากนั้น เรเชลที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็สับสนุนสามีอีกแรง “ใจเย็นๆ หน้อยสิคะเคน เจ้านี่ยิ่งหัวอ่อนอยู่”

“รู้จักใช้สมองคิดเป็นบ้างไหม เห็นว่ามาตามเรียกพบนี้ คิดหรือว่าระดับมาตามจะโง่เชื่อคำโกหก นั่น นึกแล้วก็อย่ามาตามจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว”

“ยูจิน ข้าว่าน้ำหน้าอย่างเจ้าไม่น่ามีปัญญาคิดข้ออ้างดีๆ
อย่างนี้ได้หรอก เพราะฉะนั้นบอกมา ใคร ใครสั่งให้เจ้าพูดปด ฮี
ตำซำสินดี หรือจะเป็นโรเบิร์ต”

เคนพูดสลับไปมากับเรเชลจนยูจินโต้แย้งไม่ทัน ตั้งแต่
เกิดมาเขาเคยเจอคนปากตลาดแบบนี้อยู่หรอก แต่ไม่ได้เจอบ่อยๆ

“เป็นไปไปแล้วหรือไง ทำไมไม่ตอบ ข้าเคยสั่งเคยสอนเจ้า
ไปแล้วไม่ใช่หรือว่าถ้าทำเรื่องงามหน้าอะไรไว้ก็แค่กัมหัวขอโทษ
ฮี ยังอีก มัวอมพะนำอะไรอยู่ยูจิน”

อีกฝ่ายไม่ว่าเปล่า ยังใช้ปลายนิ้วจิ้มหน้าผากของเขา
ก่อนออกแรงดันจนร่างกายเอนไปข้างหลัง ยูจินจึงเข้าใจบารอน
ลินไวเซนทันทีว่าที่ผ่านมามีต้องเจอกับอะไรมาบ้าง

ส่วนตัวยูจินมีประสบการณ์โดนคนพูดจาไม่ดีด้วยมาก่อน
เพราะฉะนั้นจึงรู้และเข้าใจดีว่าควรรับมือกับสถานการณ์แบบนี้
อย่างไร ทางที่ดีที่สุดคือ ค่อยๆ ยกมือขึ้นปิดมือสากๆ ของเคน
แล้วใช้น้ำเย็นเข้าลูบ

“พวกเจ้าเป็นใคร แล้วทำไมทำตัวไร้มารยาทขนาดนี้”

“ว่าอย่างไรนะ”

“ไร้มารยาท?”

“บังอาจ นี่เจ้ากล้าบอกข้าไร้มารยาทอย่างนั้นหรือ”

“ใช่ มีอย่างไหนที่ฉันจิ้มหน้าผากคนที่เพิ่งจะหายป่วย ไม่เรียกไร้มารยาทก็ไม่รู้จะเรียกว่าอะ...”

เพียะ! ยังไม่ทันพูดจบ อีกฝ่ายก็ฟาดมือใส่แถมเต็มแรง จนยูจินหน้าหัน

“ไอ้เด็กเมือวานซืน! ไหนลองปากเก่งกับข้าอีกทีสิ หา!”

เคนเงือมือขึ้นกลางอากาศ เตรียมจะฟาดอีกครั้ง แต่ว่า โรเบิร์ตไม่ยอมให้เป็นแบบนี้ เขารีบพรวดพราดเข้ามาช่วยบังคับใจโคงตให้ยูจิน ส่วนคนที่เพิ่งโดนตบด้วยหลังมือเมื่อครู่ยังนั่งเจ็บหน้าหนึ่งๆ

เจ้าเคนนี่มันกล้าดีจริงๆ ยูจินคิดว่าอย่างมากอีกฝ่ายคงแค่ปากเก่งใส่ ไม่มีทางเสียดสีถึงขั้นตบหน้า ยิ่งคู่กรณีเพิ่งจะฟื้นหลังตกบันไดได้แค่วันเดียว แต่ทุกอย่างนั้นผิดคาด

อีกฝ่ายใจกล้ำจนแม้แต่พวกของตนยังคิดไม่ถึง

“ที่รัก!”

“ทำบ้าอะไรของเจ้านะเคน!”

เรเชลกับแพทริกใจร้อนแรงปรามเคน แต่คนก่อเรื่องไม่ได้สนใจ

“เฮอะ ก็มันปากเก่งใส่ข้าก่อนนี่”

“ออกไปเลย”

“คุณพ่อ!”

“ออกไปสงบสติอารมณ์ก่อนไปเคน เรเชลด้วย ยังไม่ไปอีก ข้าบอกให้ออกไปไง!”

แม้แพทริกจะไม่ใช้คนประเภทตะโกนเสียงดังนัก แต่คำพูดของอีกฝ่ายก็ทำให้เคนยอมลดราวาศอกและถอยออกไป แน่نونว่าเคนไม่ลืมลากภรรยาของตัวเองออกไปด้วย ทั้งยังหันมาส่งสายตาหมายมั่นจะเอาเรื่องเขาให้ได้ *ฝากไว้ก่อนเถอะ ข้าไม่ยอมง่ายๆ แน่* แต่ยูจินถือคติว่าถ้าหมาอยากเห่าก็ปล่อยให้เห่าไป

ยูจินมีญาติชั่วช้าแบบนี้เหมือนกัน หมอนั้นเป็นลูกชายคนเดียวของลุงที่นิสัยแย่มากินจะบรรยาย

พ่อของยูจินมีพี่ชายหนึ่งคน น้องสาวหนึ่งคน หรือก็คือลุงกับอา ครอบครัวของเขาจะสนิทกับอามากและไปมาหาสู่กันตลอด ผิดกับฝั่งลุงราวฟ้ากับเหว

ยิ่งพอคุณปู่จากไป ความสัมพันธ์ที่เดิมก็ไม่ได้ดีต่ออะไร ยิ่งแย่มากกว่าเก่า เนื่องจากลุงเห็นแก่ได้ ไม่เคยเห็นใจหรือเห็นหัวพี่น้อง เอาแต่พูดว่าตนเป็นลูกชายคนโต สมควรได้รับมรดกทั้งหมด และในเมื่อปู่นับถือศาสนาไม่เหมือนคนอื่นก็ไม่ต้องจัดพิธีศพให้เปลืองเงิน ส่วนลูกชายคนเดียวของลุงที่มีสถานะเป็นหลานปู่ก็รู้งาน พอรู้ว่าประจบยาไปก็ไม่มีอะไรดีจึงตีตัวออกหากแล้วโยนให้พ่อของยูจินรับผิดชอบทั้งหมด

ลุงยังชอบมาวอยกับย่าเรื่องมรดกอยู่ทุกเช้าเย็น ดีที่ย่าเป็นหญิงแกร่ง กล้าใส่ลูกในไส้ตัวเองโดยกล่าวว่า “ไม่ต้องเสนอหน้ามาให้เห็นอีก” แต่ลุงของยูจินเป็นคนหน้าหนา ชายคนนั้นคิดจะอุปสมบัติทั้งหมดของย่า ทั้งที่ก่อนหน้านี้ก็ได้ธุรกิจที่ปู่เป็นคนสร้างไปบริหารแล้ว ทว่าบริษัทก็ปิดตัวไป น่าจะเพราะไร้ความสามารถ

ส่วนลูกพี่ลูกน้องนั้นเหมือนลูกทุกระเบียดนิ้ว ชอบรังแก
ยูนินที่อายุน้อยที่สุดในหมู่ญาติ ถ้าไม่รังแกก็ด่าทอ ปาข้าวของใส่
สรูปคือเป็นพวกดีแต่ใช้กำลัง เมื่อโดนจับได้อีกฝ่ายจะหน้าด้าน
โยนความผิดให้คนอื่นแทน

ขนาดมีญาติยังหาความดีไม่เจอเหมือนกันปะ ความจริง
ข้อนี้ทำยูนินถึงกับหลุดขำ ดีที่เขามีประสบการณ์จึงรู้ว่าควรรับมือ
กับสถานการณ์นี้อย่างไร

เมื่อมั่นใจแล้วว่าหมาบ้าที่ชื่อเคนออกจากห้องไปแล้วจริงๆ
จึงออกแรงดิ้นเล็กน้อยเพื่อให้โรเบิร์ตคลายอ้อมกอด

“หน้าววมหมดแล้วนายท่าน”

โรเบิร์ตทำท่าเหมือนจะร้องไห้ แต่แพทริกกลับเดินตุ้ม ๆ
มากระซอกตัวอีกฝ่ายออกเพราะต้องการยื่นประจันหน้ากับยูนิน

ดูจากนิสัยลูกชายของอีกฝ่ายแล้ว เขาพอเดาได้ว่าพ่อ
จะอาการหนักขนาดไหน นิสัยแบบนี้ขอเชิญให้อยู่ในกองเดียวกับ
ลุงเลยแล้วกัน

“ถอยไป เฮอะ แล้วนี่มันจะเซ่ออยู่ได้ เจ็บไหมล่ะ”

“...”

“ปากก็มี ทำไมไม่โต้ตอบเขาไปบ้าง จะมัวนั่งอมพะนำ เป็นคนบ้าไปเพื่ออะไร เฮอะ รู้อยู่ว่าเคนโมโหง่าย รอบนี้เจ้าผิด เต็มประตูเลยนะยูจิน ที่มที่อไม่ดูเวล่ำเวลา แทนที่จะพูดจาให้ ฉะฉาน กลับนั่งนิ่งเหมือนงใจแหย่ให้เคนอาละวาด”

ถ้าเขาอยู่ในสถานะบุคคลที่สาม คอยดูสถานการณ์อยู่ ห่างๆ ก็คงคิดแบบเดียวกับแพทริก แต่ตอนนี้เขาไม่ใช่บุคคลที่สาม จึงอึดอัดจนแทบระเบิด ตอนนี้แพทริกกำลังมองข้ามความผิดของ ลูกชายและป้ายสีให้เขาที่เป็นผู้บริสุทธิ์ผิดแทนชัดๆ

ที่ผ่านมายูจินต้องทนอยู่แบบนี้มาตลอดเลย?

ยูจินร้องเฮอะในใจ ยกมือขึ้นจับแก้มข้างที่เพ็งโงงตบไป เมื่อครู่อีกฝ่ายไม่ได้อ้อมแรงเลยจริงๆ เพราะถึงตอนนี้แค่เขาใช้มือ ตะเบาๆ ยังแสบ ไม่แน่นอนปากแตกด้วยเพราะเขาเริ่มรับรู้ถึง กลิ่นคาวเลือดในปาก

ถ้าเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นกับ ‘ยูจิน’ เขาไม่มีทางยอม และต้องเอาคืนให้สาสม

“เหมือนจะต้องเรียกหมอมามาตรวจนะขอรับ”

“เรียกมาทำไม เป็นผู้ชายเสียเปล่า ทนเจ็บแค่นี้ไม่ได้? อย่าสำออยไปหน่อยเลยยูจิน เอาน้ำแข็งประคบสักเดี๋ยวนเดียว หรือไม่ก็ให้บาทหลวงมาพรมน้ำมนต์สักหน่อยก็พอแล้ว ต้องรู้จักประหยัดบ้าง ฐิไซ้ใหม่พวกข้าต้องไปจ่ายเขาแพง แค่นี้ยังดูเจ้าคนเดียว ทำไมต้องใช้จ่ายไปเพราะเรื่องของเจ้ามากมายขนาดนี้ละ”

ยูจินปล่อยอีกฝ่ายหลุดไปเรื่อยโดยไม่รู้สึกอะไร เพราะเขาเคยเจอคนชั่วมาแล้วหลายรูปแบบ แต่กรณีของเคนนั้นเรียกว่าเกินทน คนอะไรกล้าใช้ความรุนแรงต่อหน้าผู้อื่นโดยไร้恙อาย

เขาชำเลืองมองแพทริกเล็กน้อย ก่อนยื่นมือออกไปคว้าสายกระดิ่งแล้วสั้นแรงๆ ส่งสัญญาณให้คนรับใช้คนอื่นที่ไม่ใช่โรเบิร์ตซึ่งอยู่ในห้องนี้อยู่แล้วเข้ามาหา

“ทำอะไรของเจ้านะ! นี ยูจิน!”

“ข้าความจำเสื่อม ไม่รู้ว่าเจ้าเป็นใคร เพราะฉะนั้นอย่ามาขึ้นเสียงใส่ข้า”

“อะไรนะ!”

“ดูเหมือนปากของข้าจะแตกด้วย เรียกหมอให้ที”

ยูจินพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ก่อนออกแรงสั่นกระดิ่ง
ย้าอีกรอบ พร้อมเหลือบมองแพทริกที่กำลังยืนอ้าอึ้งค้างเติ่งอยู่
แบบนั้น

ปล่อยให้คนประเภทนี้ติดดิน ร้อนรนไป ไม่ต้องไปยกย่อน
ให้เสียปาก นี่แหละวิธีรับมือกับคนประเภทแพทริก

“ที่มไม่มีใครเกินจริง ๆ ฟ้องไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมาหรอก
ข้าเพิ่งบอกไปว่าเดี๋ยวจะพาบาทหลวงมาพรมน้ำมนต์ให้ เดี่ยวเดียว
หน้าก็หายบวมแล้ว ทำไมเจ้าถึงยังโง่คิดทำอะไรไม่เข้าท่าอยู่อีก
หา?”

ดีที่ยูจินมีภูมิคุ้มกันดีพอจะمينทุกคำพูดแยะ ๆ ที่แพทริก
พ่นกรอกหู และในที่สุดคนรับใช้ที่สั่นกระดิ่งเรียกก็รุดเข้ามาหา
พร้อมเข้าขัดขวางตัวการไม่ให้หนีไป

ยูจินสบโอกาสหันแก้มที่เฟิงโดนตบมาสด ๆ ร้อน ๆ ให้กับ
คนรับใช้ดูเป็นหลักฐาน ก่อนเสริมความต่อว่า “เคนเป็นคนทำ”
แพทริกที่รักลูกยิ่งกว่าอะไรได้ยินแบบนี้จึงเอ่ยเสียงดั่งลั่นราว

คับข้องหมองใจนัก แต่ใครสน คำพูดแบบนี้แค่ปล่อยเข้าหูซ้าย
ทะลุขวาไปก็พอ

“เฮอะ ข้าว่าเจ้าไม่ได้ความจำเสื่อมหรอก แค่อยากทำเก่ง
เพื่อต่อกรกับพวกข้าเสียมากกว่า ฝากไว้ก่อนเถอะยูจิน ข้าไม่มีวัน
ให้อภัยเจ้าง่าย ๆ ต่อให้เจ้ามาบีบหน้าตาขอร้องข้าก็ตาม!”

พูดจบแล้วอีกฝ่ายก็ออกไปทันที ปล่อยให้คำพูดร้ายกาจ
เมื่อครู่สลักไว้ในใจของผู้ฟัง

สงสัยก่อนจะไปกอบกู้โลก ต้องจัดการกับพวกญาติปากดี
พวกนี้ก่อน

**ท่านผู้หญิงแห่งไฮน์สกันส่งแม่บ้านมาแจ้งเวลานัดพบว่
อีกสองชั่วโมงเธอจะมาพบ ยูจินได้ยินแบบนี้จึงฮึดลุกขึ้นมา
เตรียมตัว โดยไม่สนใจเลยสักนิดว่าตนเองเพิ่งโดนตบหน้ามา**

ถึงจะนอนชมมาหนึ่งวัน ทั้งยังโดนคนใจร้ายตบอย่างแรง
แต่สภาพของเขาตอนนี้ไม่ได้แย่ขนาดนั้น ยิ่งได้โรเบิร์ตมาช่วย

อาบนํ้าแร่ตัว หาเสื้อผ้าดีๆ มาให้ เขาก็พอจะดูเป็นผู้เป็นคน
ขึ้นมาน้อย

ที่พักของยูจินตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของปราสาทไฮน์สกัน
ขนาดพื้นที่ใช้สอยไม่ได้ใหญ่ แต่ก็ไม่ได้เล็ก เพราะมีห้องไว้สำหรับ
รับแขกโดยเฉพาะ จัดว่าอยู่ได้สบาย ไม่อึดอัด

มาตามลุดวีนาเป็นฝ่ายมาหาเขาถึงที่ เธอมาในชุดสูท
ไม่ใช่เดรส หน้าตาสะสวยรับกับเส้นผมสีน้ำตาลไหม้และหยันต์ตา
สีมรกตเปี่ยมเสน่ห์ชวนให้สบตา

“สวัสดีครับมาตาม”

ในเมื่อเป็นการพบกันครั้งแรก ยูจินย่อมต้องยิ้มทักทาย
ผิดกับมาตามลุดวีนาที่หน้าหนึ่ง แข็ง ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ สงสัย
เธอจะเห็นรอยแดงที่ประทับอยู่บนพวงแก้มนี้แล้ว

“ได้ข่าวว่าโดนตบหน้ามาเสียแรงเลย”

“ผิวบางอยู่แล้วเลยเห็นรอยชัดครับมาตาม เจ็บนิดหน่อย
แต่ไม่เป็นอะไรครับ”

นี่ถือเป็นอีกหนึ่งวิธีรับมือกับคนประเภทแพทริก การพูดเหมือนโอนอ่อนแล้วให้คนที่มีความอำนาจสูงสุดในบ้านฟัง คนที่มีความอำนาจเหนือกว่ายอมจัดการให้ ตนเองไม่ต้องไปสู้กลับให้เสียแรงเปล่า วิธีนี้นอกจากจะง่าย ไม่เปลืองแรงแล้ว ยังสามารถดึงผู้มีอำนาจมาเป็นผู้หนุนหลังเราได้อีกด้วย

โรเบิร์ตเล่าว่า ชื่อเสียของแพทริกกับลูกชายนั้นเลื่องลือไปทั่ว ทั้งไม่เอาไหน แถมยังชอบวางมาด ทำเหมือนคนรับใช้ของปราสาทไฮน์สกันเป็นคนรับใช้ของตัวเองไปด้วย ทว่าชื่อเสียงเหล่านั้นกลับไม่ดังไปถึงหูของมาตามลุดวินา ไม่อย่างนั้นก่อนหน้านั้นเธอคงไม่เสนอชื่อให้คนใจร้ายเช่นนั้นเป็นหนึ่งในผู้ที่มีสิทธิ์ได้เป็นผู้ปกครองทางนิตินัยของยูจิน

สาเหตุที่เป็นแบบนี้เพราะบารอนลินไวเซนคนเก่าไม่เคยพูดถึงวีรกรรมของแพทริกเลย ยูจินไม่มีทางเลือกให้เป็นแบบนี้ต่อไป ต้องตัดขาดกับคนพวกนั้นให้ได้

เวลานี้เขาจึงกำลังหาโอกาสชวนขอให้เธอช่วยหาผู้ปกครองทางนิตินัยให้ใหม่ และโชคก็เข้าข้าง เพราะมาตามลุดวินาดูสนใจรอยแดงข้างแก้มของเขาเอามากๆ

“เขนอนช่วยตรวจให้แล้วใช่ไหมคะ”

“ช่วยประคบน้ำแข็งและทายาแก้บวมให้เรียบร้อยแล้วครับ แต่คงต้องใช้เวลาอีกพักใหญ่กว่ารอยจะหายหมด”

โดยหมอนเขนอนได้เสริมไว้ว่า “ที่รอยฟกช้ำเห็นชัดเจนขนาดนี้ เพราะผิวหนังเป็นทุนเดิม” จึงช่วยทายาชั้นยodobรรเทาอาการบวมให้ก่อน เพียงไม่กี่ชั่วโมงอาการบวมก็ทุเลาลงไปได้พอสมควร

“จะให้ปล่อยปละละเลยคนที่กำลังจะเป็นครอบครัวเดียวกัน ก็ไม่ดี เอริล ไปบอกให้เขนอนรีบเอาน้ำมนต์มาพรมด่วน”

“คะมาตาม”

สิ้นเสียง หญิงรับใช้ก็ขอตัวเดินออกจากห้องรับแขกไป และมาตามลูตวีนาที่หันมาบอกกับเขา

“ถ้าได้น้ำมนต์มา ประเดี่ยวรอยแดงก็หายคะบารอน”

“ขอบพระคุณครับมาตาม”

“โชคดีจริงๆ ที่ได้สติคืนมาเสียที ทั้งยังไม่ได้รับบาดเจ็บตรงไหนเพิ่มด้วย แต่ถึงจะไม่ได้เจ็บตรงไหน ก็เชื่อว่าจะไม่น่าห่วง

เจ้าไม่ได้รู้สึกแยตรงไหนใช่ไหม หรือมีอะไรที่อยากได้เพิ่มเติมอีกหรือไม่”

บรรยากาศรอบข้างละมุนละไมขึ้นทันตา เพราะมาตามลุดวีนาดูเอ็นดูยูจิน เขาไม่มีอะไรที่อยากได้เพิ่มเป็นการส่วนตัว เรื่องเดียวที่อยากขอคือผู้ปกครองทางนิตินัยคนใหม่...แต่ไม่ได้ยังพูดตอนนี้ไม่ได้

ยูจินเป็นน้องเล็กสุดของบ้าน เต็มโตมาพร้อมความรักและความเอ็นดูจากบรรดาพี่ๆ ที่อายุห่างกันหลายปี ดังนั้นเขาจึงรู้ว่าควรพูดอะไรตอนไหน ยิ่งเรื่องครอบครัวเป็นประเด็นอ่อนไหว อาจทำให้ทุกอย่างพังทลายลงได้ง่ายๆ ในสมัยที่เขาเรียนอยู่ ม.1 พ่อปู่โซคร้ายประสบอุบัติเหตุ ธุรกิจของพ่อก็ล้มไปด้วยจนทุกอย่างวุ่นวายไปหมด

เพราะฉะนั้น ก่อนพูดประเด็นอ่อนไหว ควรรอให้สบโอกาสเหมาะๆ มากกว่าโพล่งออกมาตรงๆ

“ยูจิน เลคเวนท์ ลินไวเซน ความจำเสื่อม ประเด็นนี้มาตามคงทราบจากหมอเชนอนแล้วใช่ไหมครับ”

“ค่ะ ทราบหมดแล้ว”

“แต่กระผมยังรู้หน้าที่ตัวเองดีครับว่าต้องทำอะไร เพราะถึงความทรงจำจะสูญหาย ใช้ว่าหน้าที่และความรับผิดชอบจะพลอยหายไปด้วย” เขาพูดพร้อมสบตามาดมลูตวีนาอย่างแน่วแน่ แม้ในวาทะจะไม่มีคำว่า ‘แต่งงาน’ ก็ตาม สิ่งนี้ถือเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของยูจิน เขารู้เรื่องนี้ดี

แม้ยูจินจะไม่ใช่คนของโลกใบนี้ ไร้ความรู้เกี่ยวกับชนชั้นสูง ทว่าเขายังพอมีไหวพริบอ่านสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ณ เวลานั้นได้อยู่

การที่บารอนลินไวเซนต้องย้ายเข้ามาอยู่ใต้ชายคาของปราสาทไฮน์สกันทั้งที่ยังไม่ได้จัดงานแต่งงานจริงจัง คงถือเป็นหนึ่งในเงื่อนไขสำคัญของการแต่งงานครั้งนี้

แปลว่าต่อให้จะความจำเสื่อม อย่างไรก็ต้องแต่ง แล้วแบบนี้จะไม่ให้นิยามว่าการแต่งงานเป็น ‘หน้าที่และความรับผิดชอบ’ ได้อย่างไร

ท่าทางทุกอย่างจะผ่านไปได้อย่างสวยงาม เพราะอีกฝ่ายเล็กคิ้วขึ้นน้อยๆ ทำให้เขาพอใจมาก

“คนที่รู้จักหน้าที่ของตัวเองนั้นเป็นบุคคลที่น่าชื่นชม”

“ครับ” ยูจินรับคำทันทีประหนึ่งเธอเป็นอาจารย์ ส่วนเขาเป็นเด็กหน้าห้องที่คอยตอบคำถามเสมอ และนี่คงถึงเวลาแล้ว...

“เรื่องแต่งงานไม่ต้องเป็นกังวลไป หากขาดเหลืออะไรก็มาบอกเข้าได้ทุกเมื่อ”

“ความจริงกระผมก็...มีเรื่องที่ยากจะรบกวนมาตามนิตหน่อยครับ”

“เรื่องอะไรอย่างนั้นหรือ”

“กระผมไม่อยากให้ตัวเองในอนาคตต้องเจอกับเรื่องร้ายๆ เหมือนที่เกิดขึ้นในวันนี้อีก และต่อให้กระผมจะบอกว่าตัวเอง... ความจำเสื่อม แต่กระผมทราบมาว่าญาติของตัวเองไม่ได้ดีเท่าที่ควรเป็น” ความหนักแน่นในน้ำเสียงและสีหน้าจริงจังเหมาะสมกับเนื้อหาที่เอ่ยมา มาตามลุดวีนาเห็นทุกอย่างชัดเจน

ยูจินคนเดิมที่เธอเคยรู้จักแทบไม่เคยเงยหน้าสบตา เอาแต่ก้มหน้างูด พุดน้อยเสียงเบา ทั้งยังชอบตัวสั้นงก บางครั้งยังพุดไม่ทันจบประโยคดีด้วยซ้ำ

เวลาที่เจอกัน อีกฝ่ายมักหลบหลังแพทริก ให้แพทริก คอยออกหน้าแทน ทว่ายูจินดูจะเป็นคนดี ไม่มีพิษมีภัย ต่างจาก แพทริกที่ใครๆ ล้วนบอกว่าเป็นคนหน้าไหว้หลังหลอก มาตาม ลุดวินารู้ชื่อเสียงของคนคนนั้นมานาน ตั้งแต่ก่อนที่คนพวกนั้น จะกล้ามาร่างในปราสาทไฮน์สกันเสียอีก

หลังบารอนลินไวเซนย้ายมาอยู่ที่นี่ เธอก็ไม่ได้รู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงใดๆ เนื่องจากเด็กคนนี้มีนิสัยชอบเก็บตัว ผิดกับพวกญาติที่กล้าเรียกตัวเองว่าเป็นผู้ปกครองทางพฤตินัย ซึ่งนอกจากจะร่างแล้ว ยังบังอาจวางอำนาจกับคนในปราสาท ไฮน์สกัน ราวกับตนเป็นส่วนหนึ่งของตระกูลนี้แล้ว

แพทริกและครอบครัวเข้าออกปราสาทเป็นว่าเล่น บางครั้ง ก็ใช้ชื่อบารอนลินไวเซนไปแอบอ้าง ขอเบิกเงินยิบย่อยไปใช้จ่าย สُر่ยุสُر่าย ก่อนกลับมาอ้างว่า“อยากซื้อผ้าลูกเขย” ดังนั้น เธอคงไม่ต้องเอ่ยว่าหมดเงินไปมากมายเพียงใด

เรื่องที่น่าเศร้าคือยูจินไม่กล้าลุกขึ้นมาต่อกรกับญาติของตัวเอง ก่อนหน้านี้ถึงได้ถูกคนพวกนั้นบงการ และกลายเป็นเพียง หมากให้พวกนั้นใช้

ที่ดินผืนนั้นของบ้านลินไวกะเซ่นถือเป็นทำเลทองที่เหมาะสม จะผลักดันให้เป็นจุดยุทธศาสตร์ของการคมนาคมและกลาโหม เป็นที่สุด ไม่อย่างนั้นลูกชายของเธอคงไม่ยอมให้จับคลุมถุงชน ง่าย ๆ เพราะฉะนั้นไม่ว่าอย่างไรงานแต่งงานของทั้งคู่ก็ต้องเกิดขึ้น ซึ่งถ้าอยากให้ทุกอย่างผ่านไปราบรื่นก็ต้องจัดการเชิญแพทริก ออกไปให้พ้นทาง ปัญหาคือมาตามลุดวินามีหลักฐานไม่เพียงพอ ที่จะใช้มัดตัว แต่...ตอนนี้มีแล้ว ถึงเวลาที่เธอรอคอยเสียที

เมื่อยูจินพลาดตกบันไดแล้วตื่นขึ้นมากลายเป็น ‘คนใหม่’ ที่เหมือนเป็นคนอื่น’

นัยน์ตาสีเขียวขจี เส้นผมดุกกลีบกุหลาบที่บานสะพรั่ง ในฤดูใบไม้ผลิ สิ่งเหล่านี้ขับให้ยูจินดูน่ารักน่ามอง ขนาดคนรับใช้ ของเธอที่เคยเจออีกฝ่ายมาก่อน ยังมาชมให้ฟังเข้าเป็นว่า “ยูจิน งดงามเหมือนนางฟ้ากลับชาติมาเกิด”

ก่อนยูจินจะความจำเสื่อม เด็กคนนี้ได้อยู่ในสายตาเธอ ลักเท่าไร ยิ่งอีกฝ่ายชอบเอาแต่กัมหน้ากัมตาด้วย แต่ดูตอนนี้สี ขนาดมีรอยแดงประทับเด่นหราอยู่ข้างแก้ม เธอยังดูออกเลยว่า ยูจินเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ ดีเลย มาตามลุดวินาชอบคนแบบนี้ที่สุด

“ได้ ข้าจะจัดการเรื่องนี้ให้เจ้าเอง” ไม่อย่างนั้น คงไม่กล้าให้คำมั่นสัญญาด้วยเกียรติของท่านผู้หญิงแห่งไฮน์สกัน อีสตรีประจำไลแคนและอัครวินชั้นสี่ของอาณาจักรนี้

เย็นวันถัดมา แกรนด์ดยุกอิวิลรอนเรียกยูจินเข้าพบ

ก่อนจะไปเจอกับชนชั้นสูงผู้เรืองอำนาจแห่งแดนเหนือ ทั้งยังเป็นเจ้าของปราสาทไฮน์สกันแห่งนี้ ยูจินที่ไม่คุ้นชินกับชีวิตของพวกขุนนางจึงทำการบ้านก่อนเล็กน้อย เขาสอดส่องการทำงานของเหล่าคนรับใช้ผู้เปรียบเสมือนแขนขาของเจ้านายดูแล้วก็ประทับใจในตัวคนเหล่านี้มาก

ส่วนตัวยูจินเติบโตมาอย่างดี ไม่เคยขาดสนเงินทองหรือแม้แต่ความรัก มีพ่อทำธุรกิจ มีแม่ที่เป็นแม่บ้านเต็มตัว มียาที่รักและห่วงแหนหลานในไส้สุดชีวิตช่วยเหลือดูให้ไม่ขาด ยิ่งยูจินเป็นน้องคนสุดท้องของพี่ๆ ทั้งสาม ยิ่งได้รับความเอ็นดูเป็นพิเศษ

แม้ช่วง ม.1 ครอบครัวยังต้องเผชิญกับวิกฤตอย่างการที่ปู่โซคร้ายประสบอุบัติเหตุ ทำให้ลูกหลานขัดแย้งกันจนต้องแยกตัวไปตามทางใครทางมัน ยูจินก็ไม่ได้เก็บมาคิดมาก ทั้งยังมองว่า

เป็นประสบการณ์ชีวิต เพราะหลังพ้นวิกฤตนั้น อุปสรรคเลวร้ายอื่น
ก็ไม่เคยย่างกรายเข้ามาอยู่กับครอบครัวของเขาอีกเลย

แต่ถึงจะบอกว่าครอบครัวไม่ขัดสน อย่างไรก็ตามทุกคนก็ต้อง
รับผิดชอบหน้าที่ของตัวเอง เช่นการทำความสะดวกสบายบ้านที่ถูกร
กำหนดอย่างจริงจังว่ามูนี่พี่คนไหนต้องเซ็ด มูนั่นน้องคนไหน
ต้องถู ส่วนยูจินเพียงช่วยบ้างประปรายมาตั้งแต่เด็ก เพิ่งจะได้มา
จับงานบ้านเป็นเรื่องเป็นราวครั้งแรกก็คือตอน ม.ต้น ที่พี่ชาย
สอนวิธีซักกรองเท้าผ้าใบให้

เมื่อมีสมาชิกในครอบครัวเยอะ จึงมีการกำหนดเวลามื้อ
อาหารชัดเจน ถ้าใครมาช้าเกินไป ก็เตรียมตัวเป็นผู้ที่ต้องล้างจาน
ของคนอื่นทั้งหมดได้เลย

กระทั่งเข้ามหาวิทยาลัย บรรดาพี่ๆ ที่เข้าสู่วัยทำงานก่อน
เริ่มมีรายได้พอจะย้ายออกไปใช้ชีวิตกันเอง นั่นคือตอนที่ยูจิน
ประสบภัยที่เรียกว่างานบ้าน เพราะการดูแลสิ่งต่างๆ ให้เรียบร้อย
อยู่เสมอเป็นเหมือนงานที่ต้องทำไปตลอดชีวิต

เหมือนที่โรเบิร์ตกำลังทำให้เขาอยู่ตอนนี้ไม่มีผิดเพี้ยน

วันแรกที่ลืมนตาตื่นมาแล้วเขากลายเป็นยูจีน โรเบิร์ตเคย
ปรนนิบัติร่างกายนี้อย่างไรก็ยังคงทำให้เหมือนเดิมทุกกระเบียดนิ้ว
ตัวร้อนผิตปกตินิดหน่อยก็ประคบประหงมเหมือนเขาเป็นผู้ป่วย
ติดเตียง ถ้าบอกรอแหย่อยากจิบน้ำ โรเบิร์ตก็จะเสิร์ฟให้ถึงปาก
ขนาดเหงื่อซึมไม่ก็เม็ด โรเบิร์ตยังรอดเข้ามาช่วยเซ็ดให้

ทว่าทั้งหมดนี้นักลับกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อได้เห็น
สิ่งที่อยู่ตรงหน้าในตอนนี้ เพราะเมื่อบอกว่ามีนัดต้องไปพบกับ
ท่านแกรนด์ดยุก ยูจีนก็เข้าใจคำว่า ‘บ่าวเปรียบเสมือนแขนขา
ให้กับนาย’ ทันทิ ขนาดตอนจะอาบน้ำยังต้องลำบากให้โรเบิร์ต
ช่วยเตรียมให้

ชุดนอนยังมียังมีคนช่วยถอด เรื่องเซ็ดตัวก็มีคนอื่นทำให้
โดยมีโรเบิร์ตยืนประคบ ทุกคนตั้งใจทำงานมาก ขนาดปราม
ไปแล้วว่า “ไม่ต้องทำถึงขนาดนี้ก็ได้อ” โรเบิร์ตยังตอบหน้าตายว่า
“มันเป็นหน้าที่ขอรับ”

พอจะใส่เสื้อผ้า โรเบิร์ตยังเข้ามาช่วยเหลือ นี่จึงถือเป็น
ครั้งแรกหลังจบประณมและกำลังจะได้เป็นพี่มัธยมต้นที่เขาต้อง
ให้คนอื่นมาช่วยติดกระดุมให้